

Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γλῶσσα I (ΑΕΦ 105). Διδάσκων: Δημήτριος Παπανικολάου.

Νὰ πολυτονίσετε ὀρθῶς τὸ παρακάτω κείμενον:

Εκεῖ δε ὁ ἅγιος Θεὸν ἐλέω μάλλον τῶν ἄλλων ἡδεῖ θεραπεύεσθαι· τοσούτον ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς ἔλεον. Οὐκ ἀν ἀέμενε τὸν σῖτον ἢ τι τῶν γεωργίῶν ταμείῳ κλείεσθαι, ἀλλ' αὐτό τῶν καθ' αὐτό ἐπετείων καρπῶν καὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν, ὅποιον ἀν ἡ, διεδίδου τοῖς πένησιν. Τοὺς δε νέων οὐκ ἀμοίρους ἢ ἀπαιδεύτους, ὅσοι δε ἀν ἐπιτηδείως εἶχον πρὸς μαθημάτων ἀνάληψιν ἐχώριζεν αἷς ἡρέσκοντο τῶν τεχνῶν.

Παρά μέντοι τῶν Ἀργείων ἠνωχλείτο καὶ ὡς ἐρημία ἱερέων πολλὰ τῶν ἀρτιγενῶν βρεφῶν ἀνηρπᾶσθαι ἄωρα, στερηθέντα τοῦ θείου λουτρού, πολλοὶ δε τῶν ἐξοδευόντων τῶν συνήθων οὐκ ἔτυχον ὕμνων ἐπιταφίων.

Καὶ συνέρρει τὰ πλήθη τῶν πόλεων καὶ κωμών· αὐτοῦ δὴ παρήσαν καὶ μοναζόντων ἀγέλαι καὶ τὸ κόσμιον τῶν μοναζουσῶν καὶ γυναῖκες σώφρονες, καὶ νέοι καὶ γέροντες. καὶ τὰ μὲν δὴ κατὰ τὸ Ἄργος αὐτῷ τοιαύτα, καὶ πολλοὶ οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἀναδειχθέντες ἀρετῆς ἐργάται καὶ θεοσεβείας ἐρασταὶ ἐπ' αὐτῷ δὴ τῷ Ἄργει καὶ Ναυπλίῳ.